

Dirrrty Boys

Gerard Guix

GALÉS

 Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

INTRODUCCIÓ: EL PRESENT

35.

NARRADOR 1:

L'obra que esteu a punt de veure té una característica molt important que cal que conegueu ara mateix, abans de començar: està basada en un fet real. Un fet real que va passar fa molts anys, trenta-un¹ per ser exactes, però que encara avui té conseqüències.

NARRADOR 2:

Per tant, és possible que l'obra evolucioni; si en algun moment apareix una nova informació rellevant del fet en el què ens basem, canviarem la primera escena.

NARRADOR 1:

Potser l'escena amb la que avui començarem, la setmana que ve, o el més que ve, serà la segona, o la tercera. Qui sap.

NARRADOR 2:

La realitat sempre supera la ficció, i en el nostre cas, també ens marca el ritme de l'obra, la durada, el seu inici.

NARRADOR 1:

La ficció sota la dictadura de la realitat, la realitat distorsionada per la ficció.

NARRADOR 2:

Perquè no hem d'oblidar que això és una obra de teatre, i a la gent de teatre ens agrada molt mentir.

NARRADOR 1:

I al públic de teatre, ja ho sabem, us agrada molt que us enganyin. Com més, millor.

34.

NARRADOR 2:

Som a la 91ena Cerimònia d'entrega dels Premis Oscar que es celebra avui **24 de febrer de 2019**. Vincent Lambe és el director de *Detainment*, nominat a la categoria de millor curtmetratge de ficció. Ell i el seu productor, Darren Mahon, seuen nerviosos a la platea.

---

¹ Aquest dada canviarà depenent de l'any en què es representi l'obra. La referència és el 12 de febrer de 1993. Per tant, s'haurà de calcular en referència a aquest any.

MAHON:

Tot i que soni a tòpic, es podria dir que encara que no guanyem, que no guanyis, ja hem guanyat, ja has guanyat. Ser avui aquí és molt especial. El final d'un llarg camí ple d'alegries però, també, ple d'entrebancs. Aquesta nit es tanca una etapa complicada de la teva vida, Vincent. Has dirigit vídeos musicals, anuncis i curtmetratges, molt bons tots, però segurament després de *Detainment* et plouran ofertes per dirigir un llarg. UN LLARG! Amb aquest curt has guanyat molts premis, moltíssims, i ara estàs nominat als Oscar. Una trajectòria espectacular. Però tu i jo sabem que tota la dolçor dels premis i les nominacions, tota la màgia d'aquesta nit, tot és poc per compensar el patiment que t'ha generat aquest curtmetratge. Només nosaltres sabem el calvari que has hagut de passar per arribar fins aquí.

VEU EN OFF NOIA:

And the Oscar goes to.... Skins.

33.

NARRADOR 1:

Uns mesos abans de la cerimònia, el director Vincent Lambe i el productor Darren Mahon es reuneixen per valorar la situació creada per la família Bulger, que pretén aturar la participació del seu estimat curtmetratge als Premis Òscar.

MAHON:

Si a aquestes alçades la família no ha recorregut a la via judicial, podem estar tranquils. Ens va molt a favor que l'Acadèmia no hagi fet cas a les quatre signatures que ha recollit la mare.

LAMBE:

Bé, en realitat son més de dues-centes mil.

MAHON:

Ni al seu twitt desesperat.

LAMBE:

Amb 6.300 likes i 2.400 retwitts

MAHON:

Aquesta dona ha perdut completament el cap. Algú li hauria de prendre twitter.

LAMBE:

Jo també perdria el cap si em passés una cosa així.

MAHON:

Ara que has passat a la selecció final, ara que ja s'han publicat els noms dels cinc nominats, l'Acadèmia no farà res. Saben que fer cas a la pressió social, seria contraproduent per ells. Llibertat d'expressió. Nosaltres som europeus i ens costa entendre-ho, però els americans en saben molt d'això. Si ha estat inútil tot el boicot que ha promogut la mare fins ara, pots estar tranquil. I ja hem vist que accions legals no en prendrà, bàsicament, perquè no pot.

LAMBE:

Hauria de fer alguna declaració als mitjans?

MAHON:

El nostre advocat diu que no. Ja vas parlar al *Good Morning Britain*. El què vas dir estava bé. Vas disculpar-te per no demanar permís a la família, permís que no necessitaves, vas negar cap interès econòmic en el curt, cap intent d'humanitzar als assassins... i vas emfatitzar en la vessant educativa per intentar prevenir que actes tan cruels com aquest es tornin a repetir en el futur... Bla, Bla, Bla. Donar-los més material seria mostrar debilitat, reconèixer alguna cosa que no volem reconèixer...

LAMBE:

I ells? Poden fer res?

MAHON:

A mi tampoc em faria gràcia que un director de cine recreés el meu interrogatori si m'haguessin acusat d'un assassinat tan cruel. Però no crec que facin res ells dos. Venables té prou feina a la presó i Thompson no crec que s'arrisqui a trencar el seu preuat anonimats per aturar aquesta polèmica que, de totes maneres, ja no hi ha manera d'aturar-la.

LAMBE:

Em fa por que, si guanyo, la mare em farà la vida impossible durant mesos. Anys potser.

MAHON:

Mira el costat positiu: si perds, tot acabarà diluint-se i, d'aquí un temps, la dona ni se'n recordarà del teu nom.

LAMBE:

Per Déu, que fa vint-i-sis anys que va passar; ja hauria de començar a superar-ho!

NARRADOR 2:

Fins on pot arribar una mare per protegir a un fill? Fins i tot quan aquest porta molts anys mort? Vint-i-sis per ser exactes.

NARRADOR 1:

Des de que es va saber de l'existència del curtmetratge de Vincent Lambe, la senyora Bulger ha intentat aturar-ne la distribució. La seva principal queixa és que es centra en els assassins, els fa visibles, els humanitza, els hi dona més protagonisme que al seu fill. Bàsicament el mateix que farem en aquesta obra. *(Al narrador 2)* Creus que algun dia també intentarà aturar les nostres representacions?

NARRADOR 2:

Durant el procés de creació en vam parlar molt de la necessitat de donar més protagonisme a la víctima, però amb el temps van anar caient les poques escenes que hi havia escrites. No ens enganyem; dramàticament és molt més interessant reconstruir la vida dels assassins més enllà del crim, intentar entendre d'on sorgeix el mal, aprofundir en les conseqüències dels nostres actes del present al nostre futur però, per sobre de tot, reflexionar sobre si és possible reinserir criminals i, respondre a una controvertida pregunta: tothom mereix una segona oportunitat?

NARRADOR 1:

Segurament la mare respondria que no, que els assassins no la mereixen, igual que el seu fill no la tindrà mai. Però ni nosaltres ni vosaltres som la mare del nen mort, afortunadament.

PRIMERA PART: NOI B

32.

NARRADOR 2:

Som al **2018. Un any abans de la cerimònia dels Premis Oscar.**

El Noi B no veu a venir un líquid es dirigeix a la seva cara, quan fa contacte amb la pell el Noi B tarda uns segons en reaccionar: és àcid. Es tapa la cara, cau a terra cridant de dolor.

PRES:

En aquesta presó no hi ha lloc per degenerats com tu. Ara ja no hauràs de demanar que et facin l'estètica, fill de puta. Podreix-te.

31.

NARRADOR 2:

A mitjans del mes de gener, algunes setmanes abans de l'incident amb l'àcid, el Noi B està neguitós, quasi no surt de la seva cel·la, per on camina com un animal engabiats. Ha advertit a alguns guardes del perill que corre, que li volen fer mal, que l'han tornat a descobrir, que alguns presos han vist fotos filtrades a les xarxes, que li haurien de tornar a canviar la identitat, que li haurien de fer la cirurgia estètica, que està fart d'aquesta merda, d'haver d'estar sempre pendent, sempre patint, sempre a l'aguait.

El Noi B fa rutines de presó.

30.

NARRADOR 2:

Uns dies abans, el Noi B compareix davant del Tribunal Suprem per escoltar un fallo que, de fet, no sorprèn a ningú.

JUTGE:

Aquest Tribunal el declara culpable de possessió i distribució de pornografia infantil i un "manual per a pedòfils" que mostra com tenir sexe amb menors. Amb l'agreujant de ser reincident i de violar la llibertat condicional. El condemno a sis anys i quatre mesos de presó.

29.

En sortir del jutjat, en Noi B s'ha d'amagar perquè hi ha paparazzis que fan fotografies als acusats.

NARRADOR 2:

Paparazzis.

NOI B:

Som al país dels Paparazzis i ja sabem com les gasten.

NARRADOR 2:

Pregunteu-li sinó a la Lady Di.

NOI B:

Sempre son al jutjat per si pesquen alguna cosa.

NARRADOR 2:

En principi no estan interessats en el cas del Noi B: no saben qui és ni què amaga. Només son voltors planejant per sobre els acusats, ensumant si entre ells hi ha autèntica carronya.

NOI B:

Però soc molt conscient de la possibilitat que algú em reconegui; que una foto del present els pugui refrescar la memòria i, una senzilla recerca a Internet, ho enfonsi tot.

NARRADOR 2:

Per això els evita, s'amaga, per precaució. Si descobreixen qui és, cauran en picat i li arrencaran els ulls després d'esbudellar-lo en públic. Paparazzis.

28.

NOI B:

Ara tinc 35 anys. Encara soc jove. Oi? Encara puc fer moltes coses de les que m'he perdut durant tots aquests anys tancat a la presó. Al reformatori. Tancat. Privat de llibertat. Merescudament, ho sé. Però han estat més de vint anys tancat. De manera intermitent, però vint anys privat de llibertat. En tinc 35. M'he perdut tantes coses que perdria mitja vida més enumerant-les. I no em val la pena perdre més temps. Ara ho estic fent tot bé. Com hauria d'haver-ho fet fa temps. Com va fer des del principi en Thommo. T'he explicat mai que és el meu millor amic? Vam néixer amb només deu dies de diferència. Però som com germans. M'agradaria veure'l. O com a mínim, m'agradaria saber què fa. Si està bé. Segur que està bé. Més bé que jo. En Brandon em dir que ha aconseguit refer la seva vida però... potser m'enganya per fer-me feliç. Saps que fa tres anys vaig sol·licitar veure'l? Una trobada curta. M'ho van concedir, però en

Thommo es va negar a veure'm... L'entenc i el perdono. Es mereix una nova vida lluny de tota aquesta merda. Jo també me la mereixo. Ja porto quatre anys bé. Vull dir a fora. I no els he aprofitat gens. En Thommo sí que ho deu haver aprofitat. Deu tenir una nova vida, una parella, una feina. Potser té fills i tot. No m'expliquen mai res però segur que és feliç. Ens enteníem. És el meu millor amic. Era. He après la lliçó. Ara ho faré tot bé. Per fi puc dir que soc una altre persona, i no només pel canvi d'identitat. Pels canvis. Ja he perdut el compte. Quants en porto? Tres? Quatre? Em sembla que quatre. Com volen que sigui normal, que porti una vida com els altres, si sempre he d'estar patint per si em descobreixen. I tornar a començar. Una vegada i una altre. Sé que diuen coses horribles de mi. Però no soc culpable de tot el què diuen que he fet. T'ho prometo. Si ho fos, seria un monstre, i no ho soc. Soc humà. Allò de la filla de la noia amb qui vaig sortir abans de que ens coneguéssim. Ho recordes? Allò és mentida. Ara tot va al mateix sac. Tot ho he fet jo. El putu monstre. El Noi B. Per déu, que tenia 8 anys la nena... D'acord, en James en tenia 2. Sé que a vegades es fa difícil de creure'm. Però si en Thommo se'n va sortir, jo també ho faré. Necessito algú que confii en mi, algú que... em doni una oportunitat. Un lloc on agafar-me per deixar d'anar a la deriva. Només això. I crec que tu podries fer-ho. Potser és precipitat, però ja saps que he perdut molt temps a la meva vida i a partir d'ara, m'agradaria aprofitar-lo al màxim. Fa poc que ens coneixem, però de seguida vaig saber que t'estimo. Tu saps que he canviat, i m'agradaria compartir la resta de la meva vida amb tu. Et vols casar amb mi, Jane?

NARRADOR 2:

Això és un bar. El Noi B porta bevent cervesa tota la tarda d'aquest **dia d'estiu del 2017** i està completament sol. La Jane fa dies que el va deixar. Quan torni a casa seva, en realitat una habitació en un pis compartit, amb aquesta barreja perillosa de tristesa, frustració i ebrietat, la policia l'estarà esperant, i no porta gaires bones notícies.

27.

NARRADOR 1:

Podríem dir que els **quatre anys anteriors**, el Noi B, ha estat més o menys «reinsertit». Una mena de pausa, unes vacances de la presó. Ha anat fent feinetes per viure, sobreviure, res interessant per explicar aquí, però més o menys ha aconseguit mantenir-se net, no saltar-se la condicional, alimentant la il·lusió que podria reformar-se. Quatre anys amb una nova identitat que tria **un dia del 2013**, just abans d'abandonar la presó,

amb l'esperança de no tornar-hi mai més, de començar una nova vida, tan enyorada com la Terra Promesa.